

kan få restaureret og vedligeholdt bevaringsværdige bygninger rundt om i landet.

Det økonomiske problem er jo altoverskyggende, når vi taler om bygningsbevaring. Ikke mindst folkeindsamlingen sidste år har vist, at blot restaureringen af de danske herregårde hurtigt kan give bevillingerne ben at gå på. Således blev to tredjedele af de 10 mio. kr. på bygningsfredningsområdet sidste år anvendt til herregårdene.

Men derfor kommer vi nu alligevel til at forholde os til, hvorledes elementerne i herregårdsbetænkningen fra 1987 kan tages op igen. Organisationerne har selv ønsket et hurtigtarbejdende udvalg for at undersøge herregårdenes tilstand og finansieringsmuligheder for vedligeholdelse, og det kunne være en mulighed.

I redegørelsen foreslås det, at 100-års-grænsen for fredninger måske kunne ændres til en 50-års-grænse. Der er lagt op til en offentlig debat om denne grænse og ikke til at drage en konklusion her og nu. I dag er der 9.000 bygninger i Danmark, som er fredede, og altså også bygninger, der er yngre end 100 år. Det er en mulighed, som kun er kommet de mest specielle arkitektoniske bygninger til gavn – Journalisternes Hus er det nyeste på stammen – men muligheden eksisterer faktisk også i dag.

Redegørelsen lægger desuden op til, at en landsdækkende forening måske kunne bidrage til udpegningen af fredningsemner. Det ville være positivt, om netop denne mulighed kunne få etableringen af et forum for bygningskultur til at spille med på banen.

Denne redegørelse om kulturmiljøet dækker kun det af området, som er Miljøministeriets ansvar, men ved siden af dette er jo både Boligministeriet, Kulturministeriet og Kirkeministeriet ansvarlige for forskellige elementer, der alle sammen er dele af kulturarven. Derfor mener jeg, at det er relevant i denne sammenhæng, hvor Miljøministeriet nu har taget bolden op med denne redegørelse, at henstille til de berørte ministerier, at de sammen følger initiativet op og forsøger at samordne nogle af initiativerne inden for ansvarsområderne, så det kan komme vores bevaringsværdige og fredede bygninger til gavn. Der kunne en anvendelse af en del af byfornyelsesmidlerne til restaurering af bevaringsværdige huse i byerne og landdistrikterne give et godt økonomisk bidrag.

Hans Christian Schmidt (V):

Indledningsvis vil jeg gerne sige tak til ministeren for redegørelsen.

Jeg kan sige, at det er Venstres opfattelse, at det er vigtigt at gøre sig klart, hvad kræfterne skal samles om. Kulturmiljøet, kulturlandskabet, byerne, fortidsminderne og de historiske bygninger – alle er de en vigtig del af vores kulturarv, og det er vigtigt, at vi i fremtiden bevarer den arv, en arv, som vi har fået af bønder, håndværkere og i det hele taget de generationer, der uden planer og statsstyring byggede Danmark op.

Men ikke alt skal bevares, og derfor må vi i den kommende tid have en generel drøftelse af dette emne.

For Venstre er det vigtigt, at vi som en ledetråd har den holdning, at staten skal blande sig så lidt som muligt. Det er i orden, at vi her i Folketinget bevilger penge til formålet, men det er ikke meningen, at vi derigennem skal sikre os magt. Lad kommunerne og de decentrale foreninger vurdere og fordele. Det er de bedst til.

Fra ministerens side er beskyttelsen af kulturmiljøet tænkt som en tredje dimension i miljøpolitikken ved siden af forureningsbekæmpelse og beskyttelse af dyr og planter. Kulturmiljøet er fortrinsvis reguleret gennem planlovens regler og bygningsfredningsloven. I den forbindelse vil jeg gerne på Venstres vegne knytte den kommentar, at vi er af den opfattelse, at planloven efterhånden bliver brugt for restriktivt, og at al for megen erhvervsvirksomhed i dag bliver forhindret, netop fordi der er for mange begrænsninger enten på gårde eller på andre ejendomme.

Venstre mener, det er vigtigt, at så mange beslutninger som muligt træffes så tæt på borgerne som muligt og sammen med borgerne, således at det ikke ender som i Lyø sagen, hvor lokalplanen bestemt ikke er i overensstemmelse med befolkningens ønsker.

Det er Venstres opfattelse, at vi skal have det optimale ud af de miljőtillæg, som vi foretager, og Venstre har den opfattelse, at befolkningen også er interesseret i at forbedre kulturmiljøet. Derfor skal vi starte med at skabe klarhed og enkelhed i lovgivningen. Vi er derfor heller ikke tilhængere af, at der oprettes flere råd og fonde på området. Interessen for kulturmiljøet skal især varetages på det lokale plan og i private foreninger, som er vokset frem på eget initiativ.

Venstre vil gerne understrege, at hovedansvaret for byernes planlægning ligger hos de